

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Heves Megyei Főügyészség felperesnek a Országos Rendőr-főkapitányság alperes ellen ügyészségi óvást elutasító fegyvertartási engedély tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Heves Megyei Bíróság 2010. október 27. napján kelt 2.K.30.109/2010/4. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 5. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2011. október 25. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Heves Megyei Bíróság 2.K.30.109/2010/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A le nem rótt 36.000.- /azaz harminchatezer/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I N D O K O L Á S

A rendőrőrmester kérelmező a köztudottan bűnözéssel terhelt kerületben a helyi rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályán teljesített szolgálatot. Feladata közterületi járőrszolgálat ellátása. A szolgálatot ellátó rendőr intézkedései során szükségképpen kapcsolatba került büntetett előéletű, a szervezett bűnözés körébe tartozó személyekkel, akikkel szemben intézkedési kötelezettsége volt. E személyekről, mint a határozatban foglaltakból kitűnik, feltehető, hogy a szolgálaton kívüli rendőrrel szemben a velük szemben alkalmazott intézkedést sérelmezve és azt megbosszulva az életet, testi épséget veszélyeztető módon lépnek fel. A perben nem álló rendőr 2008. február 1. napján kérte maroklőfegyver önvédelmi célból történő megszerzésére és tartására szóló engedély megújítását.

Az elsőfokú eljárás Megyei Rendőr-főkapitányság az engedélyt meghosszabbította. E döntés ellen a felperes 2010. január 18. napján óvást nyújtott be, melyben indítványozta a határozat hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását. Óvásában előadta, hogy az elsőfokú hatóság a jogszabályi rendelkezésekben

felsorolt bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, ezért további bizonyítás volna szükséges a maroklófegyver tartására vonatkozó engedély meghosszabbításához. Az alperes elsőfokú szerve az óvással nem értett egyet. Az alperes 2010. március 26. napján kelt határozatával az óvást nem fogadta el /helyesen elutasította/, a határozat indokolásából megállapíthatóan az ügyfél nyilatkozatán alapuló elsőfokú döntést nem találta törvénysértőnek a parancsnoki javaslatra is figyelemmel.

A határozat felülvizsgálata iránt benyújtott keresetében a felperes kérte az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és a közigazgatási határozatot hozó szerv új eljárásra kötelezését. Előadta, hogy a fegyverviselési engedélyhez benyújtott kérelem bizonyítékokkal alátámasztott nem volt, mert nem tartalmazott adatokat a kérelmezőre vagy családjára vonatkozó konkrét fenyegetésről, valamint ilyen fenyegetés helyét és idejét sem jelölte meg. Ennélfogva a veszélyhelyzet csak valószínűsítve volt, nincs bizonyítva.

A megyei bíróság az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és a közigazgatási szervet új eljárásra kötelezte. Indokolása szerint a felperes fegyvertartással kapcsolatos álláspontja a jogszabályoknak megfelelő volt. Ugyanakkor a megyei bíróság nem tekintette elegendő bizonyítéknak a fegyvertartáshoz szükséges tényállás megállapításához önmagában a rendőri szolgálat teljesítését, mint absztrakt veszélyhelyzetet, hanem ezen túlmenően a konkrét veszélyeztettség bizonyítását tartotta szükségesnek. Az alperesi határozat meghozatalához a kérelmező nyilatkozatán és egy parancsnoki javaslaton kívül - mint ahogy erre a megyei bíróság rámutatott - egyéb bizonyítékokra is szükség van az ügy eldöntéséhez. Emiatt az alperes óvást elutasító határozata megalapozatlan. Az alperesnek az új eljárásban vizsgálnia kell, hogy a kérelmező vonatkozásában a fegyvertartási engedély meghosszabbításához szükséges feltételek fennállnak-e.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben az ítélet hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a bűnelkövetőkkel való mindennapi találkozás és konfrontáció olyan tevékenység, amely magában foglalja a fokozott védelem igényét. Ezzel a kérelmező bizonyítási kötelezettségének eleget tett, ennélfogva a jogszabályoknak megfelelő határozatot hozott. Jogszabálysértésként a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket./ 2. §-ának /3/ bekezdését, 50. §-át, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 339. §-ának /1/ bekezdését és a fegyverekről és lőszerekről szóló 253/2004./VIII.31./ Korm. rendelet /a továbbiakban: Korm.r./ 25. §-át és 32. §-ának /1/ bekezdését jelölte meg.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak miatt nem alapos.

A jelen perben a Legfelsőbb Bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az alperes óvást elutasító határozatát elegendő bizonyítékra alapította-e, továbbá, hogy milyen mélységben kell lefolytatni bizonyítást az önvédelmi fegyvertartás engedélyezéséhez, és mikor tekinthető bizonyítottnak a veszélyhelyzet fennállása.

A kérdés megítélésénél irányadó a Korm.r. fent említett két szakasza. A Korm.r. 25. §-ának /1/ bekezdése kimondja, hogy e rendelet eltérő rendelkezése hiányában védelmi célra rövid lőfegyver és lőszer megszerzése és tartása annak engedélyezhető, aki bizonyítja, hogy élete, testi épsége - tűzfegyverrel elhárítható veszélyhelyzet fennállása miatt - fokozott védelmet igényel.

A Korm.r. 32. §-ának /1/ bekezdése kimondja, hogy a fegyver, lőszer tartására kiadott engedély - e rendelet eltérő rendelkezése hiányában - öt évig hatályos, hatályossága kérelemre alkalmanként további öt évre meghosszabbítható, ha az engedély kiadására vonatkozó feltételek - azok ismételt vizsgálata alapján - bizonyítottak, és a kérelmező az engedély meghosszabbítását legalább 30 nappal a hatályossága lejártának határnapja előtt kezdeményezi. A feltételek ismételt vizsgálata a lőfegyver tartásához szükséges elméleti és gyakorlati jártasságot igazoló vizsga megismétlésére nem terjed ki.

Az idézett jogszabályokból egyértelműen megállapítható, hogy a fegyvertartási engedély kiadásához bizonyítási eljárás lefolytatására van szükség, melynek eredményeként az engedély megadása vagy a kérelem elutasítása jelentkezhets. Ehhez a bizonyításhoz a fegyveres szerv hivatalos állományába tartozás nem elegendő feltétel, szükség van többlet-tényállásra is. A fegyveres szerv hivatalos állományába tartozással együttjáró és általában jelentkező veszélyhelyzet fennállása mellett ennél fogva további olyan bizonyítékra van szükség a határozat meghozatalához, mely a tényleges veszélyhelyzet fennállását igazolja. E bizonyítékoknak konkrét és aktuális veszélyhelyzetre kell vonatkozni. Az aktualitás és konkrétság az időszerűséget és a közvetlenséget jelenti. Az időszerűségből következően az élet és a testi épség elleni közvetlen támadás igazolása is szükséges. Nem kell tehát vizsgálni az engedély meghosszabbításánál, hogy az igénylő meghatározott személyek részéről milyen konkrét veszélyeztetettségnek van kitéve, kivéve, ha ez az engedély igénylésének alapja, hanem arra kell

bizonyítást lefolytatni, hogy a tényleges veszélyeztetettsége az igénylőnek megállapítható-e.

Jelen ügyben az engedély kiadása kizárólag a Ket. 50. § /4/ bekezdésében felsoroltak közül egy bizonyítékon; az ügyfél nyilatkozatán alapult. Az ügyfél kérelemben foglalt állítását a parancsnok csak aláírással és pecséttel látta el, de nem tett azt megerősítő, kiegészítő nyilatkozatot sem.

A fegyvertartási engedély kiadásához szükséges tények, bizonyítékok felsorolását nem lehet megadni. Mindig a konkrét ügytől függ, hogy a Ket. 50. §-ának /1/ bekezdése alapján mi szükséges a tényállás tisztázásához. A rendőrhatóságnak azonban vizsgálnia kell, hogy az igénylő tényleges veszélyeztetettsége igazolható-e. Példálódzóan lehet csak kiemelni néhány olyan esetet, melyek fennállta kellő súlyt ad ahhoz, hogy a fegyvertartási igény teljesíthető legyen. Ilyen lehet a kérelmező vagy családja elleni konkrét fenyegetés, különösen, ha annak helyét és idejét is megjelölték. Nem elegendő ugyanakkor az a köztudomású tény a fegyvertartási engedély megadásához, hogy a járőröző és intézkedő rendőröket inzultusok érhetik. Számos olyan foglalkozás van ugyanis /pl. BKV ellenőr/, ahol az eljáró személyeket eljárásuk során fenyegetések érik. Ismert továbbá a rendőri szervezetben végzett tevékenység sokszínűsége, léteznek veszélyes, kevésbé veszélyes, adott esetben veszélytelen beosztások. A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint az első esetben a beosztás bizonyítékként figyelembe vehető, míg egy irattáros vagy más hasonló beosztású személy esetében a rendőri tevékenység végzése bizonyítékként súlytalannak tekinthető. Mindegyik esetben azonban szükség van a beosztás tényét meghaladó többlet-tényállás megállapítására is, mert önmagában a rendőri szolgálat az R. 25. §-ának alkalmazása során önvédelmi fegyvertartására nem jogosít. Ilyen többlet tényállás lehet a szolgálati beosztás, a munkahely és a lakóhely közötti távolság, a körzetben az erőszakos cselekmények elszaporodása, rendszeresen veszélyes helyen való járőrözés, és más konkrét és igazolható tény, ami között különös súllyal jelentkezhethet a területen működő szolgálaton kívüli rendőrökkel szemben elkövetett erőszakos cselekmények száma. Mindezek igazolásához azonban szükséges a szolgálati felettes okiratba foglalt véleménye, nyilatkozata is.

Tekintettel arra, hogy a fenti tényezők vizsgálata a jelen ügyben elmaradt az alperes a tényállás-tisztázási kötelezettségét nem teljesítette, az alperes óvást elutasító döntése ezért a Korm.r. 25. § /1/ bekezdését és 32. § /1/ bekezdését és a Magyar Köztársaság ügyészségéről szóló 1972. évi V. törvény 15. §-ának /1/ és /3/ bekezdését is sértette. Ezért helyesen döntött a megyei bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 339. §/1/ bekezdése alapján a határozat hatályon kívül helyezéséről és az új eljárásra kötelezésről.

Ezért a Legfelsőbb Bíróság a megyei bíróság ítéletét a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperesnek a felülvizsgálati eljárás során perköltsége nem merült fel, így erről a Legfelsőbb Bíróság nem határozott.

Az alperes személyes illetékmentességére tekintettel a tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13. § /1/ bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2011. október 25.

Bauer Jánosné dr. sk. a tanács elnöke, dr.Kovács Ákos sk. előadó bíró, dr.Kovács András sk. bíró